

Dobry Pasterz

Najstarsze i najliczniejsze przedstawienia Jezusa z pierwszych wieków ukazują Go jako Dobrego Pasterza. Poganie okresu hellenizmu również często przedstawiali sceny z życia pasterskiego, mające wyobrażać idylle spokojnego życia. Łatwo mogło więc dochodzić do pomyłek, co jednak sprzyjało zachowaniu przez chrześcijan tajemnic wiary. Sceny pasterskie były dla chrześcijan symbolem zbawczej miłości Chrystusa. W Biblii pasterzem nazywa się JHWH, a lud wybrany jest Jego trzodą, którą prowadzi, ochrania i żywi. Królów, także Dawida, będącego typem Mesjasza, przywódców ludu prorocy karca, nazywając ich złymi pasterzami. Natomiast w Nowym Testamencie pasterzem nazywa się Chrystusa, Piotra i jego następców oraz wszystkich przedstawicieli hierarchii kościelnej. W sztuce wczesnochrześcijańskiej Chrystusa, Dobrego Pasterza, przedstawia się jako młodzieńca, bez brody, co ma wyrażać Jego wieczność i nieprzemijalną piękność. Natomiast przedstawienia pasterza z brodą wskazują na św. Piotra. Z przedstawieniami Dobrego Pasterza najczęściej można spotkać się w malarstwie katakumbowym. Później pojawiają się one również na reliefach sarkofagów, płytach nagrobnych, lampach, pierścieniach, medalionach, rzeźbach, ambonach i mozaikach.